

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1366/2553

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 255, ป.วิ.พ. มาตรา 254, ป.พ.พ. มาตรา 146

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และโจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา เมื่อต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพารา การที่โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับเป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพารา ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย เมื่อในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นจำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำให้เปลืองไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงมีเหตุผลสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามมาตรา 254 (2)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์ซื้อที่ดินพิพาทหลายแปลงเพื่อนำมาใช้ในกิจการเหมืองแร่ สวนยางพารา และประกอบธุรกิจอย่างอื่นของโจทก์ โดยจดทะเบียนใส่ชื่อนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองแทนโจทก์รวม 109 แปลง โจทก์ได้ใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวอย่างเจ้าของกรรมสิทธิ์โดยใช้ปลูกต้นยางพารากับให้บุคคลในตระกูลอยู่อาศัยบ้าง ปลูกบ้านพักคนงานหรือใช้เป็นสถานที่ทำงานบ้าง บางแปลงก็ให้บุคคลภายนอกเช่า รวมทั้งปลูกอาคารในที่ดินเพื่อแบ่งขายและให้เช่าบ้าง ต่อมานายชัยสินและนายเกรียงไกรถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 2 และที่ 5 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกร โจทก์แจ้งให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกรกับจำเลยอื่นที่ถือกรรมสิทธิ์และถือสิทธิครอบครองแทนโจทก์จดทะเบียนโอนที่ดินทั้งหมดคืนแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสิบเอ็ดเพิกเฉยขอให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดจดทะเบียนโอนที่ดินคืนแก่โจทก์ภายใน 30 วัน นับแต่วันพิพากษาโดยให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน มิฉะนั้นให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นของนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 นายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 มิได้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินแทนโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำให้การจำเลยที่ 4 ก่อนสืบพยาน โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยยื่นคำร้องขอในกรณีมีเหตุฉุกเฉินว่า จำเลยที่ 2 ขาดต้นยางพาราที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีชื่อนายชัยสินถือกรรมสิทธิ์แทนโจทก์ แก่

นายปรารณา ต่อมานายปรารณาให้คนงานเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทดังกล่าวเนื้อที่ประมาณ 60 ไร่ คิดเป็นเงิน 1,800,000 บาท และจะเข้าตัดต้นยางพาราที่เหลือประมาณ 40 ไร่ต่อไป ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้มีคำสั่งห้ามชั่วคราวมีให้จำเลยที่ 2 หรือผู้จัดการมรดกของนายชัยสินและนายปรารณากับพวกเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 และห้ามเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่ดินทั้งสองแปลงจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง และให้จำเลยที่ 2 กับนายปรารณาร่วมกันหรือคนใดคนหนึ่งนำเงินค่าไม้ยางพารา 1,800,000 บาท มาวางศาลเพื่อให้ผู้ชนะคดีในที่สุดรับไปจากศาล ศาลชั้นต้นได้สวนแล้วมีคำสั่งห้ามจำเลยที่ 2 ตัดต้นยางพาราที่ปลูกในที่ดินโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น แต่ให้โจทก์วางเงินประกันค่าเสียหาย 200,000 บาท ก่อนออกหมาย คำขออื่นให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกคำร้องค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ โจทก์ซึ่งเป็นตัวการฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และโจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา ดังนี้ ต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นย่อมเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับเป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย ข้อเท็จจริงได้ความตามทางไต่สวนว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต เพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำให้เปลืองไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำร้องของโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย" พิพากษากลับ ให้บังคับตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1366/2553 รัชชานนท์วิวัฒน์ จำกัด โจทก์นายเกียรติชัยงานทวี และนางสุกัญญา งานทวี ในฐานะผู้จัดการมรดกของนายชัยสิน งานทวี กับพวกจำเลย ป.วิ.พ.ม. 254, ม. 255 โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และโจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา เมื่อต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพารา การที่โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับเป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพารา ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย เมื่อในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นจำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำให้เปลืองไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทตาม ป.วิ.พ.

มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงมี เหตุสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้ เป็นการชั่วคราวตามมาตรา 254 (2) คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์ซื้อ ที่ดินพิพาทหลายแปลงเพื่อนำมาใช้ในกิจการเหมืองแร่ สวนยางพารา และประกอบธุรกิจอย่างอื่น ของโจทก์ โดยจดทะเบียนใส่ชื่อนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองแทนโจทก์รวม 109 แปลง โจทก์ได้ใช้ประโยชน์ในที่ดิน ดังกล่าวอย่างเจ้าของกรรมสิทธิ์โดยใช้ปลูกต้นยางพารากับให้บุคคลในตระกูลอยู่อาศัยบ้าง ปลูก บ้านพักคนงานหรือใช้เป็นสถานที่ทำงานบ้าง บางแปลงก็ให้บุคคลภายนอกเช่า รวมทั้งปลูกอาคาร ในที่ดินเพื่อแบ่งขายและให้เช่าบ้าง ต่อมานายชัยสินและนายเกรียงไกรถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 2 และที่ 5 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกร โจทก์แจ้งให้ จำเลยที่ 2 และที่ 5 ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนาย เกรียงไกรกับจำเลยอื่นที่ถือกรรมสิทธิ์และถือสิทธิครอบครองแทนโจทก์จดทะเบียนโอนที่ดิน ทั้งหมดคืนแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสิบเอ็ดเพิกเฉย ขอให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดจดทะเบียนโอนที่ดินคืนแก่ โจทก์ภายใน 30 วัน นับแต่วันพิพากษาโดยให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการ จดทะเบียน มิฉะนั้นให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นของนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 นายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 มิได้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินแทนโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ยื่น คำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำให้การจำเลยที่ 4 ก่อนสืบพยาน โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมี คำสั่งคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยยื่นคำร้องขอในกรณีมีเหตุฉุกเฉินว่า จำเลยที่ 2 ขาดต้น ยางพาราที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีชื่อนายชัยสินถือกรรมสิทธิ์แทนโจทก์ แก่นายปรารธนา ต่อมานายปรารธนาให้ คนงานเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทดังกล่าวเนื้อที่ประมาณ 60 ไร่ คิดเป็นเงิน 1,800,000 บาท และจะเข้าตัดต้นยางพาราที่เหลือประมาณ 40 ไร่ ต่อไป ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้มีคำ สั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยที่ 2 หรือผู้จัดการมรดกของนายชัยสินและนายปรารธนากับพวกเข้าไป ตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 และห้ามเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่ดิน ทั้งสองแปลงจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง และให้จำเลยที่ 2 กับนายปรารธนา ร่วมกันหรือ คนใดคนหนึ่งนำเงินค่าไถ่ยางพารา 1,800,000 บาท มาวางศาลเพื่อให้ผู้ชนะคดีในที่สุดรับไปจาก ศาล ศาลชั้นต้นได้สวนแล้วมีคำสั่งห้ามจำเลยที่ 2 ตัดต้นยางพาราที่ปลูกในที่ดินโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่าง อื่น แต่ให้โจทก์วางเงินประกันค่าเสียหาย 200,000 บาท ก่อนออกหมาย คำขออื่นให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ โจทก์ซึ่งเป็นตัวการฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้ง สิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และ โจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา ดังนี้ ต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นย่อมเป็นส่วนควบ ของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือ สิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกที่ดิน พิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับ

เป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย ข้อเท็จจริงได้ความตามทาง ใต้สวนว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัด ต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต เพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำที่เปลื้องไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่ พินาศตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่าย ชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้น ยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 254 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พินาศยกคำร้องของโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย" พินาศยกกลับ ให้บังคับตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้น ฎีกาให้เป็นพับ(เอิศเรศ ชัยรัตน์-ชัยวุฒิ โลหะรัตนนท์-ไมตรี ศรีอรุณ)แหล่งที่มาเนติบัณฑิตยสภา แผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุ ประการแรก คำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยโอนที่ดินพิพาทคืนโจทก์ จำเลย ให้การยกข้อต่อสู้เกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทโดยมิได้ให้การถึงต้น ยางพาราที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทว่าเป็นของจำเลยหรือจำเลยใช้สิทธิปลูกในที่ดินพิพาทอย่างไรผล คดีหากศาลฟังว่าที่ดินซึ่งเป็นทรัพย์สินประธานเป็นของโจทก์หรือจำเลย ฝ่ายนั้นก็ย่อมได้ไปซึ่งต้น ยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาทด้วย คำขอของโจทก์ที่ขอให้หาวิธีการชั่วคราวก่อน พินาศยกมาใช้แก่จำเลยโดยห้ามมิให้จำเลยนำคนงานเข้าไปตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทจึง เป็นคำขอให้หาวิธีการคุ้มครองชั่วคราวมาใช้บังคับเพื่อการบังคับตามคำพิพากษา โดยมีคำสั่งห้าม จำเลยชั่วคราวให้หยุดหรือป้องกันการเปลื้องไปเปล่า หรือการบุบสลายซึ่งทรัพย์สินที่พิพาท ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (2) เช่นเหตุผลที่คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ยกขึ้น อ้าง แต่การจะปรับว่าเป็นการห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทน่าจะไม่ใช่ ตรงกับรูปเรื่อง เพราะคำขอของโจทก์มิได้กล่าวอ้างว่าจำเลยจะโอนที่ดินพิพาทอันจะมีผล ตามกฎหมายให้ต้นยางพาราซึ่งเป็นส่วนควบต้องถูกโอนตกไปกับที่ดินพิพาทซึ่งเป็นทรัพย์สินประธาน ประการต่อมา แม้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้โจทก์ยื่นคำขอให้หาวิธีการคุ้มครองชั่วคราว มาใช้บังคับในเหตุฉุกเฉินตามมาตรา 266 ซึ่งมาตรา 266 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้วิธีพิจารณาและ ชี้ขาดคำขอนั้น ให้อยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 267 มาตรา 268 และมาตรา 269 ซึ่งมาตรา 267 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลพิจารณาคำขอเป็นการด่วน ถ้าเป็นที่พอใจจากคำแถลงของโจทก์ หรือพยานหลักฐานที่โจทก์ได้นำมาสืบหรือที่ศาลได้เรียกมาสืบเองว่าคดีนั้นเป็นคดีมีเหตุฉุกเฉินและ คำขอนั้นมีเหตุผลสมควรอันแท้จริง ให้ศาลมีคำสั่งให้ยกคำขอ คำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่ที่สุด และ ในทางปฏิบัติเพื่อให้ศาลพิจารณาคำขอเป็นการด่วน โจทก์ก็ชอบที่จะแถลงไว้ในตอนท้ายของ คำขอในเหตุฉุกเฉินว่า โจทก์เตรียมพยานหลักฐานมาให้ศาลทำการไต่สวนเสร็จไม่ทันก็อาจทำการ ไต่สวนต่อในวันรุ่งขึ้นอย่างไรก็ตาม การที่ศาลนัดไต่สวนคำขอของโจทก์ภายหลังวันที่โจทก์ ยื่นคำขอแล้ว 4 วันต่อมาก็ดี (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1509/2514) หรือ 6 วันต่อมาก็ดี (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6091/2534) หรือ 8 วันต่อมาก็ดี (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4554/2536) แสดงว่าศาลมิได้พิจารณาคำขอเป็นการด่วนตามมาตรา 267 วรรคหนึ่ง ย่อมไม่อาจนำมาตรา 267 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้ในกรณีถ้าศาลมีคำสั่งให้ยกคำขอคำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่ที่สุด มาใช้บังคับแก่ผล ของคำสั่งดังกล่าวได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4554/2536) ดังนั้น การที่ศาลจะได้พิจารณาคำขอ

เป็นการด่วนหรือไม่ คงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาข้อเท็จจริงในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล เพื่อพิจารณาคำขอนั้นเป็นสำคัญว่าได้พิจารณาคำขอเป็นการด่วนหรือไม่นั่นเอง คำพิพากษาศาลฎีกา ที่หมายเลขนี้ ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า ศาลชั้นต้นได้พิจารณาคำขอของโจทก์ในเหตุฉุกเฉินเป็นการด่วนตามมาตรา 267 วรรคหนึ่ง ทั้งในคำสั่งศาลชั้นต้นที่ห้ามจำเลยชั่วคราวก็ไม่ปรากฏว่าเป็นการสั่งในกรณีมีเหตุฉุกเฉินด้วย จึงพึงเข้าใจว่า มิใช่เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นพิจารณาคำขอเป็นการด่วน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่พิพากษากลับ ให้ยกคำร้อง อันมีผลเป็นคำสั่งให้ยกคำขอคุ้มครองชั่วคราวของโจทก์ในเหตุฉุกเฉินจึงไม่เป็นที่สุด โจทก์จึงมีสิทธิฎีกา ประการสุดท้าย รูปคดี ในทำนองเดียวกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเลขนี้ หากจำเลยเป็นฝ่ายขอนำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษามาใช้บังคับแก่โจทก์ ปัญหาว่าจำเลยมีสิทธิขอใช้วิธีการชั่วคราวได้หรือไม่ เช่น โจทก์ซึ่งเป็นราษฎรฟ้องขอให้ห้ามจำเลยซึ่งเป็นรัฐเข้ามายุ่งเกี่ยวกับที่ดินอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ จำเลยให้การว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ระหว่างพิจารณาโจทก์ได้นำคนงานเข้ามาตัดโค่นไม้ยืนต้นที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทจำเลยยื่นคำขอใช้วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยห้ามมิให้โจทก์ตัดโค่นไม้ยืนต้นที่ปลูกในที่ดินพิพาท ได้มี คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7340/2542 วินิจฉัยว่า "ต้นยูคาลิปตัสเป็นต้นไม้ที่มีอายุหลายปี โดยสภาพถือว่าเป็นไม้ยืนต้น แม้โจทก์จะอ้างว่าปลูกไว้เพื่อตัดขายเป็นการปลูกลงในพื้นดินเป็นการชั่วคราว แต่ก็ต้องใช้เวลาปลูกลานประมาณ 3 ปี ถึง 5 ปี จึงจะตัดฟันนำไปใช้ประโยชน์ได้และหลังจากตัดฟันแล้วต่อที่เหลือก็จะแตกออกเจริญเติบโตขึ้นเป็นลำต้นใหม่ หลังจากนั้นประมาณ 3 ปี ก็จะเจริญงอกงามเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าโจทก์ก็มีได้มีเจตนาปลูกต้นยูคาลิปตัสไว้เพื่อใช้ประโยชน์เป็นช่วงระยะเวลาานตลอดไป หากใช้ปลูกแล้วตัดฟันใช้ครั้งเดียวก็สิ้นสุด ฉะนั้น ต้นยูคาลิปตัสจึงเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท จำเลยทั้งสอง (กรมที่ดินกับพวก) ให้การต่อสู้ว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินอันเป็นทรัพย์สินของรัฐ หากข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้โจทก์จะเข้าปลูกต้นยูคาลิปตัสโดยสุจริต ก็หาอาจใช้ยันจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐไม่ และต้นยูคาลิปตัสในที่ดินพิพาทที่โจทก์ปลูกย่อมไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นที่จะถือว่าไม่เป็นส่วนควบของที่ดินตาม ป.พ.พ. มาตรา 146 หากให้โจทก์ตัดต้นยูคาลิปตัสไปในระหว่างพิจารณา ภายหลังจำเลยเป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐได้ จึงสมควรที่จะสั่งห้ามมิให้โจทก์เข้าตัดฟันต้นยูคาลิปตัสในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราว" อนึ่ง ตามคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ ศาลฎีกาวินิจฉัยตอนต้นว่า การขอคุ้มครองชั่วคราวระหว่างพิจารณาตามมาตรา 264 บัญญัติให้คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีสิทธิจะยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอระหว่างพิจารณาได้หากเห็นว่าการกระทำของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะทำให้ตนได้รับความเสียหายหากภายหลังตนชนะคดี กฎหมายหาได้บัญญัติว่าหากผู้ขอเป็นฝ่ายจำเลยจะต้องฟ้องแย้งแต่อย่างใดไม่ สมชาย ฑีฆาอุตมกรคำพิพากษา: คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์ซื้อที่ดินพิพาทหลายแปลงเพื่อนำมาใช้ในกิจการเหมืองแร่ สวนยางพารา และประกอบธุรกิจอย่างอื่นของโจทก์ โดยจดทะเบียนในชื่อนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองแทนโจทก์รวม 109 แปลง โจทก์ได้ใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวอย่างเจ้าของกรรมสิทธิ์โดยใช้ปลูกต้นยางพารากับให้บุคคลในตระกูลอยู่อาศัยบ้าง ปลูกบ้านพักคนงานหรือใช้เป็นสถานที่ทำงานบ้าง บางแปลงก็ให้บุคคลภายนอกเช่า รวมทั้งปลูกอาคารในที่ดินเพื่อแบ่งขายและให้เช่าบ้าง ต่อมานายชัยสินและนายเกรียงไกรถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 2 และที่ 5 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกันของ

นายชัยสินและนายเกรียงไกร โจทก์แจ้งให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกรกับจำเลยอื่นที่ถือกรรมสิทธิ์และถือสิทธิครอบครองแทนโจทก์จดทะเบียนโอนที่ดินทั้งหมดคืนแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสิบเอ็ดเพิกเฉยขอให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดจดทะเบียนโอนที่ดินคืนแก่โจทก์ภายใน 30 วัน นับแต่วันพิพากษาโดยให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน มิฉะนั้นให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นของนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 นายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 มิได้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินแทนโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำให้การจำเลยที่ 4 ก่อนสืบพยาน โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยยื่นคำร้องขอในกรณีมีเหตุฉุกเฉินว่า จำเลยที่ 2 ขาดต้นยางพาราที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีชื่อนายชัยสินถือกรรมสิทธิ์แทนโจทก์ แก่ นายปรารณา ต่อมานายปรารณาให้คนงานเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทดังกล่าวเนื้อที่ประมาณ 60 ไร่ คิดเป็นเงิน 1,800,000 บาท และจะเข้าตัดต้นยางพาราที่เหลือประมาณ 40 ไร่ต่อไป ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้มีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยที่ 2 หรือผู้จัดการมรดกของนายชัยสินและนายปรารณากับพวกเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 และห้ามเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่ดินทั้งสองแปลงจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง และให้จำเลยที่ 2 กับนายปรารณาร่วมกันหรือคนใดคนหนึ่งนำเงินค่าไม้ยางพารา 1,800,000 บาท มาวางศาลเพื่อให้ผู้ชนะคดีในที่สุดรับไปจากศาล ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งห้ามจำเลยที่ 2 ตัดต้นยางพาราที่ปลูกในที่ดินโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น แต่ให้โจทก์วางเงินประกันค่าเสียหาย 200,000 บาท ก่อนออกหมาย คำขออื่นในยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ โจทก์ซึ่งเป็นตัวการฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และโจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา ดังนี้ ต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นย่อมเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับเป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย ข้อเท็จจริงได้ความตามทางไต่สวนว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต เพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำให้เปลืองไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงสมควรสั่งห้ามมิให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำร้องของโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย" พิพากษากลับ ให้บังคับตามคำสั่ง

ศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1366/2553 รัชชานนท์พิน้อง จำกัดโจทก์นายเกียรติชัย งานทวี และนางสุกัญญา งานทวี ในฐานะผู้จัดการมรดกของนายชัยสิน งานทวี กับพวกจำเลย ป.วิ.พ. ม. 254, ม. 255 โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และโจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา เมื่อต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นเป็นส่วนควบของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพารา การที่โจทก์ฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับเป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพารา ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย เมื่อในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นจำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำให้เปลืองไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่พิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงมีเหตุสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้นยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามมาตรา 254 (2) คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์ซื้อที่ดินพิพาทหลายแปลงเพื่อนำมาใช้ในกิจการเหมืองแร่ สวนยางพารา และประกอบธุรกิจอย่างอื่นของโจทก์ โดยจดทะเบียนใส่ชื่อนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองแทนโจทก์รวม 109 แปลง โจทก์ได้ใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวอย่างเจ้าของกรรมสิทธิ์โดยใช้ปลูกต้นยางพารากับให้บุคคลในตระกูลอยู่อาศัยบ้าง ปลูกบ้านพักคนงานหรือใช้เป็นสถานที่ทำงานบ้าง บางแปลงก็ให้บุคคลภายนอกเช่า รวมทั้งปลูกอาคารในที่ดินเพื่อแบ่งขายและให้เช่าบ้าง ต่อมานายชัยสินและนายเกรียงไกรถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 2 และที่ 5 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกร โจทก์แจ้งให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้จัดการมรดกร่วมกันของนายชัยสินและนายเกรียงไกรกับจำเลยอื่นที่ถือกรรมสิทธิ์และถือสิทธิครอบครองแทนโจทก์จดทะเบียนโอนที่ดินทั้งหมดคืนแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสิบเอ็ดเพิกเฉย ขอให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดจดทะเบียนโอนที่ดินคืนแก่โจทก์ภายใน 30 วัน นับแต่วันพิพากษาโดยให้จำเลยทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน มิฉะนั้นให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นของนายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 นายชัยสิน นายเกรียงไกร จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 10 และที่ 11 มิได้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินแทนโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำให้การจำเลยที่ 4 ก่อนสืบพยาน โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยยื่นคำร้องขอในกรณีมีเหตุฉุกเฉินว่า จำเลยที่ 2 ขาดต้นยางพาราที่ปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีชื่อนายชัยสินถือกรรมสิทธิ์แทนโจทก์ แก่นายปรารธนา ต่อมานายปรารธนาให้คนงานเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทดังกล่าวเนื้อที่ประมาณ 60 ไร่ คิดเป็นเงิน 1,800,000 บาท และจะเข้าตัดต้นยางพาราที่เหลือประมาณ 40 ไร่ ต่อไป ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้มีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยที่ 2 หรือผู้จัดการมรดกของนายชัยสินและนายปรารธนาไปพวกเข้าไปตัดต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 และห้ามเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่ดิน

ทั้งสองแปลงจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง และให้จำเลยที่ 2 กับนายปรารณาร่วมกันหรือ
คนใดคนหนึ่งนำเงินค่าไ้ม่างพารา 1,800,000 บาท มาวางศาลเพื่อให้ผู้ชนะคดีในที่สุดรับไปจาก
ศาล ศาลชั้นต้นได้ส่วนแล้วมีคำสั่งห้ามจำเลยที่ 2 ตัดต้นยางพาราที่ปลูกในที่ดินโฉนดเลขที่ 1337
และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่าง
อื่น แต่ให้โจทก์วางเงินประกันค่าเสียหาย 200,000 บาท ก่อนออกหมาย คำขออื่นให้ยก จำเลยที่ 2
อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ
โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ โจทก์ซึ่งเป็นตัวการฟ้องเรียกที่ดินพิพาทคืนจากจำเลยทั้ง
สิบเอ็ด โดยกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่า การทำสวนยางพาราเป็นกิจการอย่างหนึ่งของโจทก์ และ
โจทก์ใช้ที่ดินพิพาทบางแปลงทำสวนยางพารา ดังนี้ ต้นยางพาราซึ่งเป็นไม้ยืนต้นย่อมเป็นส่วนควบ
ของที่ดินพิพาท หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์ย่อมมีกรรมสิทธิ์หรือ
สิทธิครอบครองที่ดินพิพาทรวมทั้งต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกที่ดิน
พิพาทคืนจากจำเลยทั้งสิบเอ็ด แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ 5 ถึงที่ 11 ให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์ มีผลเท่ากับ
เป็นการโต้เถียงสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทและต้นยางพาราอันเป็นส่วนควบของที่ดิน
ถือได้ว่าต้นยางพาราในที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่พิพาทกันในคดีด้วย ข้อเท็จจริงได้ความตามทาง
ไต่สวนว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ดำเนินการให้บุคคลภายนอกเข้ามาตัด
ต้นยางพาราในที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1337 และ 1338 ตำบลเทพกษัตรี อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต
เพื่อนำออกขายอันเป็นการกระทำที่เปลื้องไปเปล่าหรือบุบสลายหรือโอนไปยังผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินที่
พิพาทตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 255 (2) หากภายหลังโจทก์เป็นฝ่าย
ชนะคดีย่อมจะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ จึงสมควรสั่งห้ามไม่ให้จำเลยที่ 2 เข้าตัดฟันต้น
ยางพาราในที่ดินพิพาทระหว่างพิจารณาคดีไว้เป็นการชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 254 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำร้องของโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่
เห็นพ้องด้วย" พิพากษากลับ ให้บังคับตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้น
ฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อิสเรศ ชัยรัตน์ · ชัยวุฒิ โลหิตธานนท์ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1366/2553>